

ACD

1139020

11 MEI 1973

CO

p.

d.

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: <u>BFA</u>		Bijlage(n): <u>één</u>	
Afschr.:		BO:	
Datum ontmoeting	Datum rapport	Volgno. Inf. rapp.	Evaluatie
	3 mei 1973	<u>één</u>	

Betreft:

Congres Federatie van Vrije Socialisten op 27-28 en 29 april 1973 in het creatief activiteitencentrum " Doornroosje " gelegen aan de Verlengde Groenestraat 22 te Nijmegen. -----

De huishoudelijke vergadering van de federatie, welke alleen toegankelijk was voor leden, was gepland op vr. 27-4-73. Er bleken echter nogal een groot aantal meningsverschillen te bestaan, waardoor het ter vergadering er nogal heftig aan toe was gegaan. Men heeft de huishoudelijke vergadering dan ook niet af kunnen ronden op 27-4-73. De vergadering is voortgezet op zaterdagavond 28 april en zondagmorgen 29 april. Het aantal aanwezigen op de huishoudelijke vergadering bedroeg ongeveer 30. Op zondagmorgen 28 april werd een uit Amsterdam afkomstig meisje uit de vergaderzaal verwijderd, omdat gebleken was, dat zij geen lid zou zijn.

Zaterdag 28-4-73.

Aanvang 11.30 uur. Aanwezig waren ongeveer 40 personen, merendeels studenten, alsmede enige werkende jongeren.

De aangekondigde sprekers voor deze dag hadden bericht van verhindering gestuurd, t.w. de dialekties-materialist Sarlemijn uit Eindhoven en de logisch-positivist Apostel uit Gent (B).

Gestart werd met een korte inleiding in de Engelse taal door _____ over de slechte internationale samenwerkingen het over eens dat deze samenwerking slecht was en dat hier iets aan gedaan moest worden. Een en ander zou 's avonds verder besproken worden op de huishoudelijke vergadering.

VERVOLGBLAD Nr. één

Bij operatie-/inf. rapport nr.

volgnr. één

vergadering.

Op een gestelde vraag hoe het syndicalisme in Engeland en Ierland van de grond was gekomen kon geen antwoord geven, omdat het al 2 eeuwen bestond.

Vervolgens werd een vervangende inleiding gehouden door de uit Amsterdam afkomstige over het dialectisch materialisme en het logisch positivisme. De bedoeling was te komen tot een soort van synthese, die de voordelen van beiden had. Het ene werkte verdragend, het andere voldoet niet aan de praxis.

Uit de naar aanleiding van de inleiding ontstane discussie kwam het volgende naar voren:

Voor tot actie wordt overgegaan moet er eerst een alternatief zijn. Dit alternatief moet haalbaar zijn. Aan de hand van deze maatschappij moet dus getoetst worden of het alternatief logischerwijs bestaansmogelijkheden heeft.

In het bevestigende geval moet de huidige maatschappij afgebouwd worden en de nieuwe daarvoor in de plaats gebracht worden. Dit kan alleen door de kapitalistische maatschappij in haar macht aan te pakken t.w. in de bedrijven.

De arbeiders moeten dus bewust worden gemaakt op een wijze, dat zij bereid zijn tot grote offers.

Daarna moeten de bedrijven over worden genomen, zodanig dat geen vervreemding optreedt.

De producten worden dus aangepast aan de behoefte van het volk (wereldbevolking).

Hetzelfde geldt voor de prijzen. De eerste levensbehoeften goedkoop en de luxe artikelen duur.

*Einde 17.30 uur. -----

Zondag 29-4-73

In verband met het feit dat 's morgens de huishoudelijke vergadering was voortgezet begon de discussie over strategie en organisatie n.a.v. het Arzjinof-platform eerst om 14.00 uur. Aanwezig waren 22 personen, waaronder

De discussie vond plaats naar aanleiding van hetgeen m.b.t. het Arzjinof-platform is samengevat in de bij dit rapport gevoegde bijlage I.

Als belangrijkste doelstellingen kwamen naar voren:

1. ervaringen in strijdsituaties tussen de federatie en de maatschappij dienen onderling uitgewisseld te worden. Een en ander zal schriftelijk geschieden. Resultaten worden verwerkt in de anarcho-info's.
2. In bepaalde strijdsituaties samenwerken met groeperingen, die hetzelfde doel nastreven. Hoe de groeperingen zich opstellen is niet belangrijk (op politiek, godsdienstig of moreel gebied), indien er maar overeenstemming wordt bereikt over de te voeren acties en het uiteindelijk te

VERVOLGBLAD Nr. twee

Bij operatie-/Inf. rapport nr.

volgnr. één

uiteindelijk te bereiken doel.

Voorbeelden: De samenwerking in Amsterdam met diverse groepen, die tegen de stedelijke decentralisatie zijn.

De samenwerking, die in Eindhoven bestaat met de Bond van Huurders en Woningzoekenden.

Einde 16.30 uur.

I 1159020

Bijlage Rapport

HET :

ARSIJNOFF -

PLATFOORM

of; HET
Organisatie Platform
DER
Libertaire Kommunisten

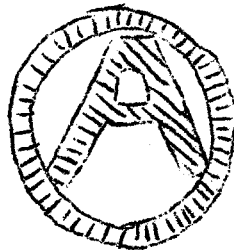
Nestor Makhno

Pjotr Arsjinoff

Ida Mett

Valevsky

Linsky

Vandaar dat federatielieden wel gedwongen zijn met een anarchistiese theorie voor de dag te komen, die a) op de resultaten van de moderne wetenschap steunt en b) een direkte toepasbaarheid heeft.

Duidelijk moet bij ons de theorie de praktijk voor afgaan. Ons enige middel om de praktijk libertairsocialisties te krijgen, is aansluiting vinden bij haarden van verzet, en deze verzetshaafden duidelijk de anti-hiërarchiese ^{vorm} die ze tijdens het actieve verzet bezitten, te laten behouden. D.w.z. de deelnemers te provoceren tot het trekken van konsekwenties, die verder gaan dan hun direkte verzetsdoel.

"DE VRIJE SOCIALIST EN HET ANARCHO INFO"

=====
 Vrijdagavond komt het uitgavebeleid van De Vrije Socialist niet ter sprake. Eind september willen we in Appelscha (het anarchistiese kampeerterrein in de provincie Groningen) een lezersweekend organiseren. Afhankelijk van de daar te beluisteren kritieken, zullen we tot een (ander?) uitgavebeleid besluiten. Wel streven we er naar, het blad samen te stellen met een professionele kern. Mensen die er tijd en belangstelling voor hebben, kunnen dit vrijdagavond kenbaar maken. Wel staat nu al zo goed als vast, dat Dick Visser de nieuwe redaktiesekretaris wordt. Sowieso is hij dus de spil van de redactie. Hij zit er als federatielid.

Anarchisten die geen enkele affiniteit met de federatie hebben, doch wel de Vrije Socialist de moeite waard vinden, krijgen de mogelijkheid daadwerkelijk in de redactie namens zichzelf zitting te nemen. Vooral geldt dit mensen die bezwaren hebben, tegen het huns inziens overtrekken van één aspekt binnen het anarchisme. (Bijvoorbeeld het libertair-marxisme).

Als het enigszins kan, dan moet er met de krant een gericht propagandabeleid uitgestippeld worden. Inhoud en vorm kunnen daar dan bij aangepast zijn. Zo lijkt het ~~ook~~ ^{ons} belangrijk, dat wordt voorkomen dat er in De 'Vrije Socialist' teveel politiekideologies gerichte diskussies plaatsvinden.

Het aksent behoort te komen op konkrete propaganda, die ook oppervlakkig politiek geïnteresseerde mensen kunnen boeien.

Daarnaast is er dan het Anarcho Info.

In dit blad kan aan theorievorming gedaan worden. Strijdanalyses analyseren, polemieken voeren, uitwisseling van praktijkervaringen van kameraden en buitenlandse groepen, zijn andere mogelijkheden die in het Anarcho-Info aan hun trekken kunnen komen.

De produktie is simpel. Het blad wordt één keer in de 4 á 7 weken uitgegeven. Trouwens als het ideaal is, dan moet het blad zich aanpassen aan de aktie-aktualiteit. Edeeren die wat wil schrijven, kan het meteen op stencil zetten. De stencilkop is niet belangrijk. Elk stencil kan gebruikt worden. Al naar het ~~xxxxx~~ aantal belangstellenden en leden, zal de oplage van het Anarcho-Info bepaald worden.

Als het kongres ermee akkoord gaat, dan wordt Albert Ledder (Charlotte de Bourbonstraat 5 "", te Amsterdam) federatiesekretaris. Hij is verantwoordelijk voor de verschijning van het Info, zoals hij ook in eerste instantie de verantwoordelijkheid voor de inhoud draagt. Hij is verantwoording schuldig aan het landelijk komité, dat bestaat uit federatielieden die namens een plaatselijke of regionale groep kunnen spreken. Bij een tweederde meerderheid van het Landelijk Komité, kunnen kongresbeslissingen veranderd danwel uitgesteld worden. Voor belangrijke zaken - zaken dus die de hele federatie direkt aangaan - dient een extra huishoudelijk kongres uitgeschreven. Alle funktionarissen mogen ten hoogste twee jaar dezelfde funktie bekleden.

Vrijdagavond moet een minimum federatielidmaatschapsbedrag bekend gemaakt worden.

Wil de federatie prakties anti-hiërarchies kunnen funktioneren, dan is het noodzakelijk konkrete aktiedoelen te kiezen. Alleen zo ontstaat er een natuurlijke hiërarchie, die zichtbaar blijft, zodat positieveranderingen met behoud van funktionaliteit plaats ~~kan~~ vinden.

Om tot een dergelijke opstelling te komen, moet men bereid zijn te erkennen, dat er binnen elke samenwerking kennis- en aktieleiders nodig zijn.

Weliswaar dienen dezen niet het alleen recht op een mening te bezitten. Maar het moet omgekeerd ook niet zo zijn, dat mensen die zich in een bepaalde materie nauwelijks verdiept hebben, in een diskussie die dat onderwerp tot inzet heeft, de boventoon voeren.

als

Ook éénlingen kunnen met de federatie ~~xxx~~ achtergrond goed werk verrichten. Vooral als er een voortdurende uitwisseling~~xx~~ van informatie tot stand komt tussen het Landelijk Comité en de éénlingen.

Ofschoon we als federatieleden - als het enigszins haalbaar is - vanuit een geëxpliciteerd normen- en waarden systeem denken, is het geenszins de bedoeling dit aan anderen op te leggen. Wij achten het zelfs gevaarlijk dit na te streven. Binnen een socialistiese maatschappij, of anders uitgedrukt, een maatschappij waarin de produktiemiddelen gesocialiseerd zijn en de informatieoverdracht een zaak van het volk wordt, MOETEN van elkaar verschillende normen- en waarden systemen bestaan kunnen. In ieder geval moeten FEITEN EN HET NEIGEN TOT VERANDERING hoger aan geslagen worden dan STABILITEIT.

Tot op het kongres.

(Kontaktadres Nijnegen: Sjaak Bogaarts
Prof. Bromstraat 112, tel. 080 - 232437)
Slaapgelegenheid is aanwezig, Neem
voor alle zekerheid even met Sjaak kon-
takt op. Sowieso slaapzak meenemen.

ZATERDAG 28 en ZONDAG 29 april
=====

Beide dagen beginnen om 11.00 uur .

Sarlemijn behandelt in zijn inleiding de funktie en het nut van het dialekties materialisme, terwijl Apostel het wetenschapsfilosofiese denken benadrukt en bekomentarieert.

Waarom deze diskussie ?

Beide inleiders en medediskussieanten proberen een wetenschappelijk zo sluitend mogelijk beeld van de werkelijkheid (werkelijkheid is de som van ons gezamenlijk denken en kunnen) samen te stellen. Ondanks markante verschillen, moet het doenlijk zijn beide benaderingen aan elkaar te toetsen, om zodoende de sterke en zwakke punten te onderkennen. Voor de kracht van een anarchistiese ideologie (normen- en waardensysteem), is het belangrijk, deze te grondvesten op en kontakt te laten houden met de wetenschap. Steeds moeten deelspecialismen het uitgangspunt vormen, als men kritiek uitoefent op het bestaande en er een alternatief voor wil vormen.

Zondag koppelen we onze ideologie aan het vraagstuk van de politieke machtsvorming ~~xxxxxxxxxxxx~~ in een hiërarchiese maatschappij.

Zo-als bekend, is het juist dit facet, dat binnen het anarchisme totnutoe - verhoudingsgewijze - de minste aandacht kreeg.

Via inleidingen zullen we de plenaire diskussie trachten te stroomlijnen.

Tot slot: WORD LID VAN DE FEDERATIE.

FEDERATIESEKRETARIS IS: GEERT DE GROOT,
FEDERATIE VAN VRIJSE SOCIALISTEN POSTGIRO 673906 te Dordrecht.
VIJFENTWINTIG GULDEN KOST NOG STEEDS MET LIDMAATSCHAP.
DIT BEDRAG KAN VRIJDAGAVOND KONTANT VOLDAAN WORDEN.

STEUN DE AKTIE 50 maal 50
=====

"Het organisatie platform van de libertaire kommunisten" werd geschreven door een groep Russische anarchisten in exil, die persoonlijk de onderdrukking van de libertaire stroming, die sterk was doorgedrongen in de glorieuze eerste jaren van de revolutie in 1917, hebben ondervonden.

Hun analyse over het mislukken van de anarchistische beweging om de revolutie te overleven, leidde tot de konklusies van het platform - de noodzaak voor de anarchisten en de libertaire kommunisten om een algemene organisatie te creëren die **EFFEKTIEVE** revolutionaire anarchistische akties combineert met fundamentele anarchistische thesen.

Door de belangrijkste problemen van de anarchistische beweging in hun tijd te analyseren, en door een organisatie-methode voor te stellen die deze problemen wil oplossen, forceerden ze een volledige breuk met vele traditioneel slecht georganiseerde anarchisten.

Dezelfde wens, om een effectief libertair kommunistisch front te organiseren, in de Britse revolutionaire beweging, leidde tot de oprichting van de ORA (Organisation of Revolutionary Anarchists), die een volledige breuk creëerde met de traditionele Britse anarchistische "beweging", een breuk gebaseerd op de analyses van het mislukken van het Britse anarchisme en de herwaardering van fundamentele anarchistische thesen en objekten (zie de ORA-pamfletten 1 en 2, - "Naar een historische kritiek op de anarchistische beweging in de afgelopen tijd"; "Theorie en praktijk in de anarchistische organisatie", en het artikel "Klasse-analyse en revolutionaire organisatie" in ORA-Newsletter No.4).

In Frankrijk bestaat de Organisation Revolutionaire Anarchiste sinds 1968 en ze heeft met succes zowel "De algemene anarchistische bond" georganiseerd zoals in dit platform uitgewerkt wordt, als eveneens libertaire basisorganisaties geïnspireerd op verschillende niveaus van de arbeidersklasse. Soortgelijke ontwikkelingen vinden plaats in Italië, Spanje, Duitsland, Nederland, Israël, Denemarken en Zweden. (In het laatste geval binnen de Zweedse Arbeiders Centrale - SAC - de grootste en sinds lange tijd reformistische syndikalistische vereniging ter wereld). We staan dus aan het begin van de creatie van een werkelijke "Zwarte Internationale" - een strijdinternationale.

Het onderverdelen van anarchisme en syndikalisme zou enige opheldering moeten geven t.a.v. het misverstand dat hierover bestaat, zoals dit op het tweede landelijke kongres van de ORA duidelijk werd. Het laatste gedeelte, over de thesen van de organisatie (zie eveneens de thesen over internationale organisatie in Newsletter No 5) is voorzien van duidelijke argumenten over de herorganisatie van anarchistische krachten in Engeland, wat naar onze mening van het grootste belang is om een levensvatbaar libertair alternatief te stellen tegenover de leninistische organisaties die bij de Britse linksen op het ogenblik overheersen.

* NOOT VAN DE VERTALER : Deze vertaling is genomen van de tweede Franse vertaling, dit jaar gepubliceerd door de Franse ORA (waarvan we de inleiding hier overnemen - omdat het ook relevant is voor de Britse beweging). De vertaling werd gemaakt door drie kameraden (D.B.; S.L.; en K.N.), geen van hen is geweldig in Frans. Systematisch onderzoek en her-onderzoek heeft ons ervan verzekerd, dat de betekenis intact gebleven is, zelfs als de stijl hier en daar veranderd is ,hiervoor verontschuldigen we ons, waar-

(Engels voorwoord -vervolg-)

bij we het excuus aanvoeren dat het orgineel soms wat langdradig was en dat we haast hadden om het voor het derde landelijke ORA-kongres in Leeds klaar te krijgen.

Organisation of Revolutionary Anarchists,
London, 4.10.'72

INLEIDING BIJ DE FRANSE EDITIE.

Het succes van het leninisme in de Russiese revolutie heeft een sluier geworpen over de andere revolutionaire groepen die in 1917 de wereld deden schudden. Onder de laatsten nemen de libertairen een ereplaats in; hun rol en invloed werd lange tijd misverstaan, zo niet verborgen en belasterd door de machthebbers. Pas de laatste tijd komt de historische waarheid naar voren; zelfs nu sommige mensen dingen ontdekken die ze langetijd ontkenden: vroeger was het erg gemakkelijk om zech achter de bolsjewistische ikonen te verbergen, naar de vergis-singen en de tegenslagen van het marxisme-leninisme bij het aanpakken van de strijd tegen het kapitalisme en in he opbouwen van socialistiese regines, heb-ben de interesse voor de beweging van de enancipatie van de arbeidersklasse, waaruit de gehele libertaire en anti-autoritaire stroning voortkomt, weer centr-aal gesteld.

De Russiese libertaire beweging, in de voetsporen van Bakoenin en Kropotkine, stond onder intensieve druk van de Tsaristische repressie. Vooral tijdens en na de Russiese revolutie van 1905 speelde ze een actieve rol (vooral voor 1917). Het is mogelijk om de eerste opstand van de massa's in Rusland te kritiseren, naar het valt niet te ontkennen dat het minimalisme van de partijen die pretenderen revolutionair te zijn, de sociaal-revolutionairen en de bolsjewistische sociaal-demokraten in het bijzonder, speelden een besliste rol in de nederlaag van deze revolutionaire golf. Hierop volgde een zeer harde periode, terroristiese akties en onteigeningsakties, om de toenemende tsaristische repressie tegen te houden. De geschiedenis van de anarchistiese kommunisten illustreert dit: in Sebastopol hielp de Borrissov-groep 21 matrozen van het vlagschip Potenkin ontsnappen, ter dood veroordeeld wegens nutterij- in Ekaterinoslav blies de metaalarbeider Arsjinoff een huis op waarin zich leden van een politionele strafexpeditie op-hielden, op 23 decaember 1906 werden verscheidene oij icieren, kozakken en polit-ieagenten gedood; dezelfde Arsji noff schoot op 7 maart 1907, te midden van een grote massa, de baas van de spoorwegen in Alexandrovsk neer, hij beschuldigde de baas niet alleen van jaren lange onderdrukking van de arbeiders maar eveneens van het feit dat hij 120 mensen had aangeklaagd, die deelgenomen hadden aan de gewapende opstand van 1905, meer dan 100 van hen werden ter dood veroordeeld of tot dwang arbeid. Nestor Makhno onderscheidde zich even-eens door de systematische onteigeningsakties van de grote landeigenaars en de bourgeoisie van Gulyai Polya, als mede door de executie van de meest fanatieke smerissen en spionnen.

Besalniettenin, was er een sterke reaktie en werd er streng gehandeld: Borrissov werd in 1909 op 27 jarige leeftijd opgehangen,- Arsjinoff werd ter dood veroor-deeld, ontsnapte twee keer, kreeg gratie in 1909 en werd veroordeeld tot levenslang. Makhno leerde hen in de gevangenis kennen, terwijl hij eveneens ter dood veroordeeld was, zijn doodstraf werd later gewijzigd in levenslange gevang-enisstraf. 1917 deed de deur open voor de overlevenden van de heroïse periode van direkte aktie, die zich haasten om zich bij de strijd aan te sluiten; in de meeste strijdsituaties vervulden ze een onontkenbare rol en namen ze deel aan elke harde strijd. Echter de geweldige eenheid van oktober duurde niet lang de bolsjewisten streefden er naar om alle andere linksen uit te schakelen, om zodoende gemakkelijker de macht te kunnen krijgen en om hun natuurlijke ten-densen van opportunisme en reformisme tot uitdrukking te brengen, die leidden tot het verraad van de belangen van de arbeidersklasse en haar hoop van oktober.

In April 1918 werden de anarchistiese centra in Moskou door artillerie overvallen, 600 libertairen werden gevangen genomen en tientallen gedood. De officiële reden van het gebeuren was, het scheiden van de "anti-sociale" en "onkontroleerbare" elementen, in feite was het vanwege de formatie van de gewapende zwarte gardes, die het noodzakelijk vonden om de kontra-revolutionaire manouvres en de provokaties van de Tsjeka (de geheime politie) te bestrijden. Dit was wat de breuk veroorzaakte: de linkse sociaal-revolutionairen die sinds oktober in de regeering hadden deelgenomen, probeerden hun positie opnieuw te garanderen door in juli 1918 te Moskou een coup te plegen tegen de Tsjeka en haar macht; dit mislukte en ze werden totaal geëlimineerd. Een gedeelte van de anarchisten werkte met de bolsjewiki samen met betrekking tot de efficiëntie van anti-reactionaire eenheid, en ze aarzelden niet verder te gaan op de weg van het avonturisme, door zich officieel bij de kommunistiese partij (zoals de bolsjewiki zich na maart 1918, toen alle hoop voor samenwerking met de mensjewiki was opgegeven, noemden) aan te sluiten. De traditionele anarchisten stonden voor de zelfde keus. De meest consistente militanten, die met de onderdrukking en de misbruik van de macht gekonfronteerd werden, wat de ware kontra-revolutionaire natuur van het tegene bekend maakte, gingen over tot directe gewapende strijd tegen deze nieuwe reaktie onder een revolutionair masker.

De Makhnovtsjina en Kroonstad vormden de laatste burcht van oktober. De anti-autoritaire revolutie in Rusland was verslagen. Deze nederlaag heeft diepe en langdurige gevolgen gehad voor de internationale arbeidersbeweging. Sommige overlevenden slaagden er in om de ketenen van de Tsjeka te doorbreken en vluchtten naar het buitenland, naar Duitsland en vooral naar Frankrijk.

Aldus kreeerden ze een zeer actieve groep van Russiese libertaire kommunisten rond de krant "Dielo Trouda" (de zaak van de arbeiders) die uitstekende analyses en studies publiceerde over de Russiese revolutie en haar afleidingsmanoeuvres door de bolsjewiki, en eveneens over de evolutie van het regime. Hun kollektieve gedachten leidde hen er toe om een ontwerp te maken van een organisatie platform voor de anarchistiese bond. Dit ontwerp, probeert in het daglicht van de Russiese ervaringen de fundamentele van het anarchisme duidelijk te maken en een meer koherente en konstruktieve benadering uit te werken voor de verwerkelijking van haar projekt. Ze rekenden af met het traditionele negativisme van de "beroeps-anarchist" veroordeeld tot impotentie door hun intellectuele en verwarde ideeën. (Het is een overduidelijk feit dat de fundamentele eisen van vrijheid binnen de anarchistiese ideeën de mogelijkheid bieden aan "meesters van verwarring en onduidelijkheid" die men zo vaak en zogenaamde libertaire kringen aantreft, en die een belangrijk ontregelend element vormen in de actieve propaganda voor de werkende klasse en de sociale aspecten van het anarchisme.)

Vanwege dit, hielp het platform een scheidingslijn te trekken tussen de verwarde elementen die zichzelf anarchist noemen, en de definitieve partizanen van de sociale strijd voor de emancipatie van de arbeidersklasse.

Dit gedeelte van het platform provoceerde felle debatten, eerst in de Russische libertaire beweging, en vervolgens in de gehele internationale anarchistiese beweging.

Bepaalde "eigenaars" van het "officiële" anarchisme, gecorrumpeerd door de vele compromissen t.o.v. de bourgeois-maatschappij, (in het bijzonder door actieve participatie in de vrijmetselarij - dit vooral onderscheidt de partizanen van de beroemde en afschuwelijke "synthese") vielen het platform scherp aan, en belasterden het systematisch door het voor te stellen als een poging om het anarchisme te bolsjewiseren, waarbij slechts gedeel-

telijk hun vijandigheid t.o.v. het klasse-konsept zoals dit in het platform tot uitdrukking komt en hun ontkenning van de klassestrijd, verborgen bleef.

De essentiële punten van de discussie die volgde waren als volgt: de oorzaken van het mislukken van de anarchistiese beweging; de betekenis van het platform; libertair kommunisme en de "synthese" (synthese-konsept, niet op basis van ideologische eenheid, geen strategiese en taktiese implicaties.); de sovjets. en de produktie; de anarchisten en hun invloed in het revolutionair process; de verdediging van de revolutie; libertair kommunistiese organisatie Dit alles werd in een aantal artikelen door de auteurs van het platform uitgewerkt.

De originaliteit van de belangrijkste thesen van het platform zit in het aanwijzen van de noodzaak voor een solide structurering van de militante praktijk van de libertaire kommunisten, door een brede specifieke organisatie op te bouwen die de gezondste en meest actieve elementen van het anarchisme organiseert. Deze dringende noodzaak, wordt vooral gevoeld door de overlevenden van de Makhnovtsjina, voor wie de gebrekkige verbindingen met andere libertaire organisaties disastreus is geweest.

Dit organisatie probleem is steeds het struikelblok van de anarchisten geweest. Velen hebben zich konstant bezig gehouden met de verering van de mooie anarchistiese principes, waarbij ze hun handen schoon kunnen houden en weigeren om zich te verwickelen in de direkte moeilijkheden van de sociale realiteit, wat er toe bijdraagt dat de bestaande uitbuitersstaat zich blijft versterken.

De partizanen van de revolutionaire strijd zullen zonder te letten op opgeplakte etiketten in het platform de vooronderstellingen van de revolutionaire strijd hetontdekken. In het organisatieplatform kan men een fundamentele bijdrage vinden tot de benadering van een niet-burokraties organisatie.

De belangrijkste ideeën van kollektieve en permanente verantwoordelijkheid en de kollektieve aktie-methode (of de kollektieve benadering) vormen de anti-poden van bureaucratie, omdat ze alleen betrekking hebben op de werkbaarheid van de strijd, met de direkte vertegenwoordiging van iedere militant. Deze kollektieve benadering garandeert de coherentie en cohesie van de kontakten tussen de revolutionaire minderheid en de werkende massa's.

Het spreekt vanzelf dat de ORA wordt bewogen door dezelfde vooronderstelling en hetzelfde perspectief, op basis van de organisatie van de meest radicale elementen van de arbeidersklasse, onambitieuze supporters van de sociale revolutie, benadert vanuit de klassenstrijd, geleid door het belangrijkste probleem om een diepe en direkte dialektische band op te zetten tussen de theoretische uitwerking en de militante kollektieve aktie van het revolutionaire werk. Het is deze motivatie die deze tekst relevant maakt.

ORGANISATION REVOLUTIONNAIR ANARCHISTE.

Noot vertaler: De in de tekst genoemde Tsjeka, is de oorspronkelijke naam voor de Russische geheime politie van na de revolutie.

ZELFKRITIEK

Het is veelbetekenend dat ondanks alles, ondanks de kracht en het onbetwistbare positieve karakter van de libertaire ideëen, en ondanks de juistheid van de anarchistische positie t.a.v. de sociale revolutie, als eveneens het heroïsme en de onnoembare offers die door de anarchistinnen in de strijd voor het libertair communisme zijn gedragen, de anarchistische beweging zwak blijft. en zoals reeds dikwijls in de geschiedenis van de arbeidersklasse is gebleken blijkt het slechts een episode, een onbelangrijke factor te zijn.

Deze tegenstelling tussen de positieve en onbetwistbare deugdelijkheid van libertaire ideëen enerzijds en de miserabele staat waarin de anarchistische beweging vegeteert anderzijds, vindt haar verklaring in een aantal zaken, waarvan de belangrijkste, de voornaamste, de afwezigheid is van organisatorische principes en praktijken binnen de anarchistische beweging.

In alle landen wordt de anarchistische beweging vertegenwoordigd door verscheidene plaatselijke organisaties, die tegenstrijdige theoriën en praktijken voorstaan, zonder perspectieven voor de toekomst. Evengoed bestaat er een basis voor gecontinueerde militante arbeid, en gewoonlijk verdwijnen ze zonder maar de geringste sporen achter te laten.

Globaal genomen kan zo'n revolutionaire anarchistische praktijk slechts beschreven worden als een "verschrikkelijke des-organisatie".

Net zoals de gele koorts, heeft deze ziekte van desorganisatie, het organisme van de anarchistische beweging besmet en tientallen jaren geteisterd.

Niettegenstaande bestaat er geen twijfel aan dat deze desorganisatie is voortgekomen uit theoretische manko's: voornamelijk door een verkeerde interpretatie van het individualisme binnen het anarchisme; deze theorie werd al te dikwijls verward met het ontbreken van verantwoordelijkheid. De lieden van deze theorie, klemmen zich hardnekkig vast aan de chaotische toestand van de anarchistische beweging, en verwijzen bij hun verdediging naar de onveranderlijke principes van het anarchisme en haar leraren.

Maar de onveranderlijke principes van het anarchisme en haar leraren laten juist het tegengestelde zien.

Versnippering van energie en losse organisatie werken fataal; een goed georganiseerde vereniging is een teken van leven en ontwikkeling. Deze wet van sociale strijd gaat zowel op voor klassen als voor organisaties.

Het anarchisme is geen mooie utopie, geen abstrakt filosofisch idee, maar een sociale beweging van de werkende massa. Om deze reden moet het haar krachten verzamelen in EEN ORGANISATIE, ONDER VOORTDURENDE AGITATIE, ZOALS DIT DOOR DE REALITEIT EN DE STRATEGIE VAN DE KLASSESTRIJD VEREIST WORDT.

"Wij zijn er van overtuigd" zei Kropotkine, "dat de formatie van een anarchistische organisatie in Rusland, zonder nadeel te berokkenen aan de algemene revolutionaire taken, ja, juist in tegendeel in de allergrootste mate wenselijk en noodzakelijk is." (Inleiding bij "De Commune van Parijs" door Bakoenin.)

Ook Bakoenin keerde zich niet tegen het concept van een algemene anarchistische organisatie. Integendeel, zijn aspiraties t.a.v. organisatie, zowel

als zijn aktiviteiten binnen de IAA (De Eerste Internationale), geven ons het volste recht hem te zien als een aktief partizaan van een dergelijke organisatie.

In het algemeen vochten praktisch alle aktieven anarchistische militanten tegen alle versnipperende aktiviteiten, en wilden ze een anarchistische beweging die zich door eenheid van doel en middel.

Tijdens de Russische revolutie werd de noodzaak voor een algemene organisatie het sterkste gevoeld. Ten tijde van deze revolutie vertoonde de libertaire beweging een grote verdeeldheid en verwarring. De afwezigheid van een algemene anarchistische organisatie bracht veel aktieve anarchistische militanten in de rijen der Bolsjewisten. Deze afwezigheid is er eveneens de oorzaak van dat vele andere, hedendaagse, militanten passief blijven.

We hebben een ontzaglijke behoefte aan een organisatie, die, als ze de meerderheid van de participanten van de anarchistische beweging omvat, een ALGEMENE, TAKTISCHE EN POLITIEKE LIJN uitwerkt die als een leidraad voor de hele beweging kan dienen.

Het is tijd dat het anarchisme het moeras van de desorganisatie verlaat, dat er een eind gemaakt wordt aan de weifelende houding op het taktische en theoretische vlak, om resoluut te werken aan een duidelijk herkenbaar doel en een GEORGANISEERDE KOLLEKTIEVE PRAKTIJK.

Het is echter niet voldoende om zo'n noodzakelijke organisatie te vestigen; het is eveneens noodzakelijk om de methode voor haar vorming uit werken.

We verwerpen zowel de theoretische en praktische dwaasheid van het idee om een organisatie te kreëren op basis van het "synthese-konsept", d.w.z. het verenigen van de verschillende tendenzen binnen het anarchisme. Zo'n organisatie die uit heterogene en praktische elementen, zou slechts een mechanische verzameling van individuen zijn, die ieder een verschillend konsept hebben t.a.v. al de probleemstellingen van de anarchistische beweging; een verzameling die ongetwijfeld uiteen zal vallen in kritieke fas es.

De anarcho-syndicalistische methode lost het probleem van de anarchistiese organisatie niet op, want ze geeft aan dit probleem geen prioriteiten, omdat ze er alleen in geïnteresseerd is om vaste voet te krijgen in het industrie-proletariaat. Echter een belangrijk deel van het gestelde doel kan op dit gebied niet bereikt worden, zelfs niet als er een stevige basis is tenzij er een algemene anarchistiese organisatie is. De enige methode die naar de oplossing van het probleem van een algemene organisatie leidt, is naar onze mening, het verenigen van aktieve anarchistiese militanten op basis van een HOMOGEEN PROGRAMMA.

Het uitwerken van zo'n programma is een van de belangrijkste taken die de anarchisten na de sociale strijd van de recente jaren zich stellen. Aan deze taak wijden de Russiese anarchisten in exile een belangrijk deel van hun krachten.

Het "organisatie-platform" dat hier aangeboden wordt geeft de grote lijnen aan van zo'n programma. Het moet dienen als de eerste stap naar het verenigen van libertaire krachten in een aktief revolutionair kollektief, dat midden in de strijd staat: de algemene anarchistische bond.

We twijfelen er niet aan dat er gaten in het huidige platform zitten. Zoals in elk nieuw platform zijn er praktische mankementen. Het is mogelijk dat er zekere stellingen ontbreken, of dat andere ontoereikend zijn, of dat nog

anderen van dezen te gedetailleerd of te herhalend zijn. Dit alles is mogelijk naar niet van het grootse belang. Wat belangrijk is, is het leggen van de grondslagen voor een algemene organisatie en hiernaar wordt in dit platform gestreefd.

Het is de taak van het gehele kollektief, de algemene anarchistische bond uit te breiden, haar meer inhoud te geven, en een definitief platform te maken voor de gehele anarchistische beweging.

Eveneens voorzien we dat verscheidene vertegenwoordigers van het zelfbevredigende individualisme en chaotisch anarchisme ons zullen aanvallen; en ons schuimbekkend zullen beschuldigen van het breken met anarchistische principes. We weten echter dat de individualistische en chaotische elementen onder "anarchistische principes" politieke onverschilligheid, verwaarlozing en een gebrek aan verantwoordelijkheid verstaan, wat bijna tot ongeneeslijke splitsingen in onze beweging heeft geleid en waartegen we met al onze energie en hartstocht strijden. Daaron kunnen we de aanvallen uit dit kamp rustig over ons heen laten gaan.

We vestigen de hoop op andere militanten: op hen die trouw blijven aan het anarchisme, die de tragedie van de anarchistische beweging hebben meegemaakt en noezzaam zoeken naar een oplossing.

Verder hebben we onze hoop gericht op de jonge anarchisten die, geboren in de aden van de Russische revolutie en tenidden van de konstruktieve problemen, ongetwijfeld de realisatie zullen eisen van de positieve en organisatorische principes in het anarchisme.

We nodigen alle anarchistische organisaties, verspreid over verscheidene landen in de wereld, en eveneens de geïsoleerde anarchistische militanten uit, zich te verenigen op basis van de stellingen van het algemene organisatorische platform.

Laat dit platform dienen als de revolutionaire ruggespraak, het verenigende punt van alle militanten van de Russische anarchistische beweging. Laat het de basis vormen van de Algemene Anarchistische Bond!

Lang leve de sociale revolutie van alle arbeiders van de wereld !!

De DIELO TROUDA GROEP
Parijs, 20.6.1926

+ Dielo Trouda betekent De Zaak Van De Arbeiders (noot vertaler).

HET ORGANISATIE-PLATFORM VAN DE LIBERTAIRE KOMMUNISTEN

Nestor Makhno
Pjotr Arsjinoff
Ida Mett
Valevsky
Linsky

Het Algemene Gedeelte.

1) KLASSESTRIJD, HAAR ROL EN BETEKENIS.

De mensheid is niet een;
Zij is verdeeld in klassen:
Van slaven en meesters

Zoals reeds gezegd is de burgerlijke maatschappij "niet een". Ze is verdeeld in twee duidelijke kampen, sociaal verschillend door hun situatie en hun functie: het proletariaat (in de brede zin van het woord) en de bourgeoisie.

Het is het lot van het proletariaat, en zo is het eeuwenlang geweest, om de fysieke lasten te dragen en zwaar werk te verrichten, waarvan zij zelf de vruchten niet plukt, naar waar een andere, bevoorrechte klasse, de bourgeoisie, die het monopolie heeft op het eigendom, de autoriteit en de kulturele produkten (wetenschap, opvoeding, kunst) van profiteert. De sociale slavernij en uitbuiting van de werkende massa, vormt de basis van de huidige maatschappij, waarzonder deze maatschappij niet zou kunnen bestaan.

Hierdoor ontwikkelt zich een onvergankelijke klassestrijd, die soms een open, gewelddadig karakter aanneemt en soms een langzame, begrijpelijke, vooruitgang doormaakt, naar steeds wordt in de richting gewerkt naar het veranderen van de maatschappij, naar een maatschappij die zich baseert op de behoeften en het rechtvaardigheidskonsept van de arbeiders.

Het sociale domein van de geschiedenis van de mensen kenmerkt zich door een ononderbroken keten van strijd, die door de werkende massa in hun strijd voor rechten, vrijheid en een beter leven wordt gevoerd. In de geschiedenis is deze klassenstrijd altijd de eerste factor geweest die de vorm en structuur van de maatschappij heeft bepaald.

Het sociale en politieke bewind van alle staten is bovenal het produkt van de klassestrijd. De basis-structuur van elke maatschappij laat zien in welke fase de klassestrijd zich bevindt. De geringste verandering in het verloop van de klassenstrijd veroorzaakt voortdurende wijzigingen in de maatschappelijke structuur.

Dit is de algemene, universele strekking en betekenis van de klassestrijd in een klassennaatschappij.

2) DE NOODZAAK VAN EEN GEWELDDADIGE SOCIALE REVOLUTIE.

Het principe van de slavernij en de uitbuiting van de massa d.m.v. geweld vormt de basis van de huidige maatschappij; alle manifestaties van haar bestaan, de economie, de politiek en sociale ~~verhoudingen~~ verhoudingen zijn gebaseerd op klassegeweld, waarvan de ten dienst staande organen zijn: de autoriteit, de politie, het leger, en de rechterlijke macht. Alles in deze maatschappij, iedere onderneming afzonderlijk, alsmede het gehele staatssysteem, is niets anders dan het rondom heersende kapitalisme, van-

waaruit de arbeiders voortdurend onder controle worden gehouden, waarbij de krachten gereed gehouden worden met de bedoeling om alle bewegingen van van de arbeiders, die de basis of zelfs de rust van die maatschappij bedreigen te onderdrukken.

Tezelfdertijd houdt het systeem van deze maatschappij de werkende massa weloverwogen in een onwetende toestand en stopt het haar af; door het aanwenden van geweld voorkomt het dat de massa's zich moreel en intellectueel gaan verheffen, zodat men nog beter van haar kan profiteren.

De vooruitgang van de huidige maatschappij, de technische evolutie van het kapitaal en de perfectie van haar politiek systeem, versterkt de nacht van de heersende klassen, wat de strijd ertegen steeds moeilijker maakt, waardoor het beslissende moment van de emancipatie van de arbeid wordt uitgesteld.

Een analyse van de huidige maatschappij leidt ons tot de konklusie dat de enige weg om de kapitalistische maatschappij te veranderen in een maatschappij van vrije arbeiders, de weg van de gewelddadige sociale revolutie is.

3) ANARCHISME EN LIBERTAIR KOMMUNISME

De klassenstrijd die ontstaat door de slavernij van de arbeiders en hun streven naar vrijheid, deed tenidden van de onderdrukking het idee van het anarchisme ontstaan; het idee van de totale negatie van een systeem dat gebaseerd is op de principes van de klassen en de staat, en dit systeem te vervangen door een vrije niet-verstaatste maatschappij van arbeiders op basis van zelfbestuur.

Het anarchisme ontstaat dus niet door de abstracte schena's van een intellectueel of een filosoof, maar door de direkte strijd van de arbeiders tegen het kapitalisme, door de direkte behoeften van de arbeiders, door hun streven naar vrijheid en gelijkheid; dit streven wordt vooral duidelijk in praktijk gebracht tijdens de meest heroïsche perioden van het leven en de strijd van de werkende massa .

De geweldige anarchistische denkers, Bakoenin, Kropotkine en anderen, hebben het anarchisme niet uitgevonden, maar, na het in de massa ontdekt te hebben, theoretisch verder ontwikkeld en verspreid.

Het anarchisme is nog het resultaat van persoonlijke inspanningen noch het objekt van individuele onderzoekingen.

Overeenkomstig, is het anarchisme niet het produkt van humanitaire aspiraties. Elke poging die wordt gedaan om van het anarchisme een attribuut te maken van de huidige humaniteit, door het een algemeen humanitair karakter toe te schrijven, zou een historische en sociale leugen zijn, die onvernijdelijk zou leiden tot de rechtvaardiging van de status quo en van nieuwe uitbuiting.

Het anarchisme is slechts algemeen humanitair in de betekenis dat de ideeën van de massa zorgen voor de verbetering van het leven van iedereen; en dat het lot van de hedendaagse en toekomstige humaniteit niet te scheiden valt van uitgebuite arbeid. Als de werkende massa's overwinnen, zal alle humaniteit herboren worden; als de massa's verliezen dan zal het geweld, de uitbuiting, slavernij en onderdrukking als voorheen over de wereld blijven regeren.

De geboorte, de bloei en de realisatie van de anarchistische ideeën hebben hun wortel in het leven en de strijd van de werkende massa's en zijn onverbreeklijk met haar lot verbonden.

Het anarchisme wil de huidige, burgerlijke, kapitalistische maatschappij omvormen in een maatschappij die de arbeiders verzekert van hun produkten, hun vrijheid, onafhankelijkheid, en sociale en politieke gelijkheid. Deze andere maatschappij zal libertair kommunistisch zijn, waarin sociale solidariteit en vrije individualiteit hun volle uitdrukking vinden, en waarin deze twee ideeën zich in volledige harmonie ontwikkelen.

Het libertair kommunisme meent, dat de enige schepper van sociale waarden, arbeid is, zowel fysiek als intellectueel, en dientengevolg heeft alleen de arbeid het recht om het sociale en economische leven te beheren. Vanwege hiervan zal het noch verdedigen of toestaan, dat er op welke manier ook, niet-werkende klassen bestaan.

Mochten deze klassen TEGELIJKERTIJD met het libertair kommunisme bestaan, dan zal het laatste geen enkele plichten erkennen t.a.v. deze klassen. Dit zal ophouden als de niet-werkende klassen besluiten om produktief te worden en in een kommunistische maatschappij onder dezelfde voorwaarden willen leven als iedereen, wat betekent als vrije leden van de maatschappij, die dezelfde rechten en plichten hebben als alle andere produktieve leden.

Het libertaire kommunisme wil een eind maken aan alle uitbuiting en geweld, of het nu gebruikt wordt tegen individuen of tegen de massa's van het volk. Om dit te bereiken wil het een economische en sociale basis vestigen, die alle sekties van de maatschappij verenigen, waarin aan ieder individu een gelijke plaats tussen de anderen wordt gegarandeerd, en aan ieder een maximum aan welzijn wordt toegestaan. Deze basis is het algenene eigendom van de produktiemiddelen (zoals industrie, vervoer, land, ruwe grondstoffen enz.) en het opbouwen van economische organisaties op de principes van gelijkheid en zelfbestuur van de werkende klassen.

Binnen de perken van dit arbeiderszelfbestuur, ontwikkelt het libertaire kommunisme het principe van gelijkheid van waarden en rechten van ieder individu (Niet de individualiteit "in het algemeen", of een "mystiek individualisme", maar het werkelijke levende individu).

Vanuit dit gelijkheidsprincipe, als eveneens vanwege het principe dat de arbeidswaarde van een individu niet geschat of gemeten kan worden, volgt het fundamentele economische, sociale en juridische principe van het libertair kommunisme: "ieder naar zijn kunnen, ieder naar zijn behoefte"

4) DE NEGATIE VAN DE DEMOKRATIE

Demokratie is een van de vormen van de burgerlijke, kapitalistische maatschappij.

De basis van de democratie van de democratie is het handhaven van de twee antagonistische klassen van de huidige maatschappij: de arbeidersklasse en de kapitalistische klasse, en HUN SAMENWERKING OP BASIS VAN HET PRIVÉ-KAPITALISTISCHE EIGENDOM. DE UITDRUKKING VAN DEZE SAMENWERKING IS HET PARLEMENT EN DE NATIONALE, VERTEGENWOORDIGENDE REGERING.

Formeel, proklameert de democratie vrijheid van woord, pers, vereniging en gelijkheid van allen voor de wet.

In de praktijk hebben deze vrijheden een zeer beperkt karakter: ze worden slechts getolereerd, zolang ze niet in strijd zijn met de belangen van de heersende klasse: d.w.z. de bourgeoisie.

De democratie beschermt takties de principes van het privé-kapitalistische eigendom. Aldus geeft de democratie de bourgeoisie het recht om de hele ekonomie van het land te controleren, de gehele pers, opvoeding, wetenschap en kunst - zodat de bourgeoisie in feite het hele land beheerst. Doordat de bourgeoisie een monopolie heeft op het ekonomische leven, kan ze eveneens haar onbeperkte macht vestigen op het politieke vlak. In feite zijn het parlement en de vertegenwoordigende regering in de democratiën slechts de uitvoerende organen van de bourgeoisie.

Daaruit volgend is de democratie slechts één van de aspecten van de burgerlijke diktatuur, vermomd achter leugenachtige formules van politieke vrijheden en fiktieve democratische garanties.

5) DE NEGATIE VAN DE STAAT EN DE AUTORITEIT

De ideologen van de bourgeoisie definieëren de staat als het orgaan dat de ingewikkelde politieke, burgerlijke en sociale verhoudingen tussen de mensen in de moderne maatschappij reguleert en de orde en de wetten hiervan beschermt. De anarchisten zijn het met deze definitie volkomen eens, maar ze maken deze definitie volledig door te bekrachtigen dat de basis van deze orde en deze wetten de slavernij betekent van de overweldigende meerderheid van het volk door een verachtelijke minderheid, en dat het juist dit doel is dat de staat dient.

VANBAAR IS DE STAAT MET GEORGANISEERDE GEWELD VAN DE BOURGEOISIE TEGEN DE ARBEIDERS EN HET SYSTEEM VAN HAAR UITVOERENDE ORGANEN .

De linkse socialisten, en in het bijzonder de bolsjewisten, beschouwen de burgerlijke staat en de autoriteit eveneens als de dienaars van het kapitaal. Maar zij menen dat de autoriteit en de staat in de handen van de socialistische partijen een machtig wapen kan worden in de strijd voor de emancipatie van het proletariaat. Vanwege deze reden zijn deze partijen voor een socialistische autoriteit. Sommigen willen de macht door vreedzame, parlementaire middelen veroveren (de sociaal-demokraten) anderen door revolutionaire middelen (de bolsjewiki, de linkse sociaal-revolutionairen).

De anarchisten menen dat deze twee methoden beide fundamenteel verkeerd zijn, en fataal voor het werk van de emancipatie van de arbeid.

De autoriteit is altijd afhankelijk van de slavernij en de uitbuiting van het volk en de massa. Het werd door deze uitbuiting geboren, of het werd voor de belangen van deze uitbuiting gekreëerd. De autoriteit zonder geweld en zonder uitbuiting, verliest alle bestaansrecht.

De staat en de autoriteit nemen van de massa's alle initiatieven over, doden de creatieve geest en de vrije aktiviteit, en cultiveren een slaafse psychologie van ondergeschiktheid, van verwachting en hoop om op de sociale ladder te kunnen klimmen, met blind vertrouwen in hun leiders, door de illu sie nee te kunnen delen in de autoriteit. Daarom is de emancipatie van de arbeid alleen mogelijk door de direkte revolutionaire strijd van de brede werkende massa's en door hun klasse-organisaties tegen het kapitalistische systeem.

De verovering van de macht door de sociaal-demokraten door vreedzame middelen, onder de voorwaarden van de huidige orde, zal de taak van de emancipatie van de arbeid geen stap dichterbij brengen, door de eenvoudige reden, dat de werkelijke macht, de werkelijke autoriteit in de handen van de bourgeoisie zal blijven, die de gehele economie en politiek van het land controleert. De rol van de socialistische autoriteit wordt in dit geval beperkt tot hervormingen: **TOT VERBETERING VAN DITZELFDE REGIME**. (Voorbeelden: Ramsy Mac Donald in Groot Britannië, de sociaal-demokratische partijen van Duitsland, Zweden, België enz. die de macht hebben in een kapitalistische maatschappij.)

Verder kan het grijpen van de macht d.n.v. een sociale omwenteling en het organiseren van een zogenaamde "proletarische staat" de zaak van de werkelijke emancipatie van de arbeid niet dienen. De staat die onmiddellijk en doelbewust voor de verdediging van de revolutie werd opgericht, eindigt onveranderlijk in een verwrongen gedaante door de behoeften en de bijzondere kenmerken van de staat zelf, waarbij het een doel op zich wordt, en specifieke bevoorrechte klassen kassen produceert waarvan ze afhankelijk wordt; ze onderwerpt ten bate van eigen behoeften, en ten bate van de bevoorrechte klassen, de massa's d.n.v. geweld en dien ten gevolge herstelt het de basis van de kapitalistische autoriteit en de staat; de gebruikelijke slavernij en uitbuiting van de massa's door geweld (bijvoorbeeld: de "arbeiders en boerenstaat van de bolsjewiki").

6) DE ROL VAN DE MASSA'S EN DE ROL VAN DE ANARCHISTEN IN DE SOCIALE STRIJD EN DE SOCIALE REVOLUTIE

De belangrijke krachten van de sociale revolutie zijn de stedelijke arbeidersklasse, de boerenmassa's en een gedeelte van de werkende intelligentsia.

opmerking: -hoewel de werkende intelligentsia evenals het stedelijke en landelijke proletariaat een uitgebuite en onderdrukte klasse is, is ze vergeleken met de arbeiders en boeren, relatief verdeeld door de economische privileges die de bourgeoisie aan zekere elementen heeft gegeven. Daarom neemt in het begin van de sociale revolutie slechts de minder comfortabele laag van de intelligentsia deel aan de strijd.

Het anarchistische konsept van de rol van de massa's in de sociale revolutie en de konstruktie van het socialisme verschilt, op een bijzondere manier, van de staatspartijen. Terwijl het bolsjewisme en haar tendenzen nenen dat de massa's slechts over destruktieve revolutionaire instinkten beschikken, die niet in staat zijn tot kreatieve en konstruktieve aktiviteit - de belangrijkste reden waarom het bolsjewisme de laatste aktiviteit wil konsentreren in de handen van een aantal mensen die de regering vormen van de staat, van het centrale comite van de partij - nenen de anarchisten dat de werkende massa's beschikken over eigen kreativiteit en konstruktieve mogelijkheden van geweldige omvang, en de anarchisten streven naar om alle obstakels die de manifestatie van deze mogelijkheden verhinderen, te onderdrukken.

De anarchisten nenen dat de staat in dit verband de belangrijkste hinderenis is, die zich alle rechten van de massa's toeigent, en van hen van het ekonomische en sociale leven overneemt. **DE STAAT MOET VERNIETIGD WORDEN, NIET " OP EEN BEPAALDE DAG "IN DE TOEKOMSTIGE MAATSCHAPPIJ , MAAR DIREKT. ZE MOET DOOR DE ARBEIDERS OP DE EERSTE DAG VAN HUN OVERWINNING VERNIETIGD WORDEN, EN ZE MOET NIET, ONDER WELKE VORM DAN OOK, HERSTELD WORDEN.** De staat moet vervangen worden door een federatief

systeem van arbeidersorganisaties, die de produktie en konsumptie op een federatieve en zelfbeherende basis uitvoeren. Dit systeem sluit autoritaire organisaties, zoals de diktatuur van een partij, of wat het ook mag zijn, zo veel mogelijk uit.

De Russische revolutie van 1917 plaats deze ideeën over de sociale emancipatie in de praktijk, door de creatie van het systeem van de arbeiders en boeren-sovjets en de fabriekskomite's. Haar treurige vergissing was, dat ze op een gelegen moment, de organisatie van de staatsmacht niet liquideerde: eerst de voorlopige regering en daarna de bolsjewistische macht. De bolsjewisten, die profiteerden van het vertrouwen van de arbeiders en boeren, reorganiseerden de burgerlijke staat, overeenkomstig met de omstandigheden van het ogenblik en doodden vervolgens de creatieve activiteit van de massa's, door de staat te ondersteunen en te handhaven: ze verstikten het vrije regime van de sovjets en de fabriekskomite's die de eerste stap naar een niet-verstaatste socialistische maatschappij vertegenwoordigden. De acties van de anarchisten kunnen in twee periodes worden verdeeld, die van VOOR de revolutie en die van TIJDENS de revolutie. In beide kunnen de anarchisten slechts hun rol vervullen als een georganiseerde kracht als ze een duidelijk konsept hebben van de objecten van de strijd en van de wegen die leiden naar de realisatie van deze objecten.

De fundamentele taak van de algemene anarchistiese vereniging in de pré-revolutionaire fase moet de voorbereiding zijn van de arbeiders en de boeren op de sociale revolutie.

Door de formele (burgerlijke) democratie, de autoriteit en de staat te ontkennen, en door het proklameren van de volledige emancipatie van de arbeid, legt het anarchisme de volledige nadruk op de harde principes van de klassenstrijd; het stimuleert en ontwikkelt het klasse-bewustzijn en de revolutionaire onverzoenlijkheid van de klasse in de massa's.

Het is juist naar deze klasse-onverzoenlijkheid, anti-democratie, en anti-staatsideeën van het anarcho-kommunisme, waar de libertaire opvoeding van de massa's op gericht moet worden, maar opvoeding alleen is niet voldoende. Wat eveneens nodig is, is een zekere anarchistiese massa-organisatie. Om dit te realiseren is het nodig om in twee richtingen te werken: aan de ene kant moet gewerkt worden aan het selekteren van revolutionaire arbeiders en boerenkrachten, op een theoretisch libertair kommunistiese basis (een specifieke libertaire kommunistiese organisatie) en aan de andere kant aan het groeperen van revolutionaire arbeiders en boeren op een economiese basis van produktie en konsumptie (revolutionaire arbeiders en boeren georganiseerd rond de produktie, vrije arbeiders en boeren coöperaties).

De arbeiders en boerenklasse, georganiseerd op basis van produktie en konsumptie, en doordrongen van revolutionaire anarchistiese stellingen, zal de eerste sterke basis van de sociale revolutie zijn.

Des te meer deze organisaties bewust en georganiseerd zijn op anarchistiese basis, des te meer zullen ze een onverzoenlijke en kreative libertaire wil manifesteren op het moment van de revolutie. De Russiese arbeidersklasse draagt enorme mogelijkheden in zich voor de formatie van een anarchistiese massa-beweging; het is duidelijk dat na acht jaar bolsjewistische diktatuur, die de natuurlijke behoeften van de massa's aan vrije aktiviteit aan banden legt, de werkelijke natuur van alle macht beter dan ooit wordt aangetoond. Georganiseerde anarchistiese militanten moeten met alle krachten die hun ter beschikking staan aan deze behoeften en mogelijkheden beantwoorden, zodat niet vervallen wordt in reformisme (mensjewisme).

Met de zelfde dringende noodzaak moeten de anarchisten zich wenden tot de organisaties van de arme boeren, die verpletterd worden door de staatsmacht, die een uitweg zoeken en een enorm revolutionair potentieel in zich dragen.

De rol van de anarchisten in de revolutionaire periode kan niet beperkt worden tot het strikt propaganderen van libertaire ideeën.

Het leven is niet alleen een arena om dit konsept te propageren, maar eveneens in even belangrijke mate het arena van de strijd, de strategie, en het streven van deze konsepten om het economiese en sociale leven te beheren.

Meer dan enig ander konsept, moet het anarchisme het leidende konsept worden van de revolutie, want het is slechts de theoretiese basis van het anarchisme dat de sociale revolutie kan doen zegevieren in de volledige emancipatie van de arbeid.

De leidende positie van de anarchistiese ideeën in de revolutie suggereert een oriëntatie t.a.v. gebeurtenissen op basis van anarchistiese theorie. Deze theoretiese kracht moet echter niet verward worden met de politieke leiding van de staatspartijen die tenslotte naar staatsmacht leiden.

Het anarchisme streeft noch naar politieke macht ... noch naar diktatuur. Haar voornaamste streven is de massa te helpen om de werkelijke weg in te slaan naar de sociale revolutie en het concretiseren van het socialisme. Maar het is niet voldoende dat de massa's de weg in slaan naar het socialisme. Het is eveneens noodzakelijk dat deze oriëntatie naar de revolutie en haar doeleinden gewaarborgd worden: de onderdrukking van de kapitalistiese maatschappij in naam van de vrije arbeiders. Zoals de ervaringen van de Russiese revolutie van 1917 ons hebben laten zien, is deze laatste taak verre van gemakkelijk, vooral van wege het .. numerieke aantal partijen, die de beweging in een andere richting proberen te duwen dan naar de sociale revolutie.

Hoewel de massa's zich in de sociale beweging duidelijk uitdrukken in termen van anarchistiese tendensen en stellingen, blijven deze tendensen en stellingen echter verspreid, ongecoördineerd en leiden vervolgens niet naar de organisatie van een libertaire macht die nodig is om de anarchistiese lijn en doelstellingen in de sociale revolutie te beschermen. Deze theoretiese kracht kan alleen door een kollektief tot uitdrukking worden gebracht, die speciaal voor dit doel door de massa wordt gevormd. De georganiseerde anarchistiese elementen vormen dit kollektief.

De theoretiese en praktische plichten van dit kollektief zijn belangrijk op het moment van de revolutie. Het moet haar initiatieven manifesteren en op alle gebieden van de sociale revolutie moet het haar volledige deelname aan de dag leggen: wat betreft de lijn en het algemene karakter van de sociale revolutie, in de burgeroorlog en de verdediging van de revolutie, in de nieuwe produktiekonsumptie, het agrariese vraagstuk enz..

Op al deze vragen, en op tal van anderen, eisen de massa's een duidelijk en precies antwoord van de anarchisten. En vanaf het moment dat de anarchisten een konsept aangeven van de revolutie en de structuur van de maatschappij, zijn ze VERPLICHT om op al deze vragen een duidelijk antwoord te geven, om deze oplossing in verband te brengen met het algemene konsept van het libertaire kommunisme, en al hun krachten te geven voor de verwerkelijking hiervan. Alleen op deze manier maakt de algemene anarchistiese bond en de anarchistiese beweging haar funktie als drijvende theoretiese kracht in de sociale revolutie duidelijk.

7) DE OVERGANGSPERIODE.

Met de uitdrukking "overgangperiode" bedoelen de socialistiese partijen een bepaalde fase in het leven van een volk, waarvan de karakteristieke kenmerken zijn: een breuk met de oude orde en de installatie van een nieuw ekonomies en sociaal systeem- een systeem echter dat nog niet de volledige emancipatie van de arbeiders vertegenwoordigt.

In deze betekenis zijn alle minimum programma's^{+) van de socialistiese politieke partijen, zoals bv. het demokraties programma van de socialistiese opportunisten of het programma van "de diktatuur van het proletariaat" van de kommunisten, programma's voor een overgangperiode.}

De essentie hiervan is dat ze het op dit ogenblik voor onmogelijk houden dat de idealen van de arbeiders gerealiseerd worden: hun onafhankelijkheid, hun vrijheid en gelijkheid - en daarom beschermen ze een hele serie instituties van het kapitalistiese systeem: het principe van de staatsdwang, privé-eigendom van de produktiemiddelen, de burokratie, en verschillende andere zaken die met de doeleinden van het partijprogramma overeenkomen.

De anarchisten zijn altijd tegenstanders geweest van een dergelijk programma, omdat ze menen dat de konstruktie van een overgangssysteem, dat de uitbuiting en de dwang van de massa handhaaft, onvernijdelijk leidt tot de groei van een nieuwe slavernij. I.p.v. het toepassen van een minimum-programma hebben de anarchisten altijd het idee verdedigd van een onmiddellijke sociale revolutie, die de kapitalistische klasse van haar ekonomische en sociale privileges berooft en die de produktiemiddelen en het gehele ekonomische en sociale leven in de handen van de arbeiders legt.

Tot nu toe zijn het de anarcho's die deze stellingen hebben verdedigd.

Het idee van een overgangperiode, volgens welk de sociale revolutie niet zou moeten leiden tot een kommunistische maatschappij, maar tot een systeem X, dat elementen van het oude systeem behoudt, is in wezen anti-sociaal. Het dreigt uit te lopen in het herstel en het uitbouwen van deze elementen in hun voormalige toestand en een terugdraaien van de gebeurtenissen.

Een opvallend voorbeeld hiervan is het regime van "de diktatuur van het proletariaat", zoals dat in Rusland door de bolsjewisten is gevestigd.

Volgens hen, zou het regime slechts een overgangsfase zijn naar het totale kommunisme. In werkelijkheid heeft deze fase geresulteerd tot de restauratie van de klassemaatschappij, waarvan de laagste klassen, zoals voorheen, de arbeiders en boeren zijn.

De kern van de opbouw van de kommunistische maatschappij bestaat niet door de mogelijkheid om ieder individu onbepaalde vrijheid te verzekeren zodat hij zijn behoeften van de eerste dag van de revolutie af aan kan bevredigen; maar bestaat door de verovering van de sociale basis van deze maatschappij, zodat de principes van de gelijke verhoudingen tussen de individuen gerealiseerd kunnen worden. Wat betreft zaken als overvloed in meer of mindere mate, voordelen enz. , is dit geen principezaak, maar een technisch probleem.

- +) Een minimumprogramma wil niet de gehele omvorming van de het kapitalisme, maar de oplossing van zekere, direkte problemen, waarmee de arbeidersklasse onder het kapitalisme wordt gekonfronteerd.

De fundamentele kern waarop de nieuwe maatschappij gebaseerd zal zijn en wat op geen enkele manier beperkt mag worden, IS DE GELIJKHEID VAN DE SOCIALE VERHOUDINGEN, EN DE VRIJHEID EN ONAFHANKELIJKHEID VAN DE ARBEIDERS . Deze kern vertegenwoordigt de eerste fundamentele eis van de massa's, in de sociale revolutie.

Of de sociale revolutie zal eindigen in een nederlaag van de arbeiders in welk geval we een nieuw begin met de voorbereiding van de strijd moeten maken, een nieuw offensief tegen het kapitalistische systeem; of zal leiden tot de overwinning van de arbeiders, en in dit geval, als de middelen gegrepen zijn die het zelfbeheer invoeren, - het land de produktie en de sociale instituties, dan zullen de arbeiders beginnen met de opbouw van een vrije maatschappij.

Dit is hetgeen wat het begin van de opbouw van de kommunistische maatschappij karakteriseert, die als dit proces begonnen is, haar ontwikkeling zonder ophoud volgt, waarbij het zichzelf voortdurend versterkt en vollediger maakt.

Op deze manier zal de overname van produktieve en sociale functies door de arbeiders een duidelijke scheidingslijn tussen de verstaatste objecten en de niet-verstaatste.

Als het de spreekbuis van de strijdende massa wil worden, de banier van de sociale revolutie, dan moet het anarchisme in haar programma geen sporen dragen van de oude orde, de opportunistische tendenzen van overgangs-systemen en perioden, en ook moet het niet haar fundamentele thesen verbergen, maar integendeel, ze tot het uiterste ontwikkelen en toepassen.

8) ANARCHISME EN SYNDIKALISME

We vinden de tendens die het libertaire kommunisme tegenover het syndikalisme stelt en vica-versa kunstmatig. Alle fundamentele betekenis is haar ontnomen.

De ideeën van het anarchisme en het syndikalisme staan op twee verschillende niveau's. Zo het kommunisme d.w.z. de maatschappij van vrije arbeiders, het doel is van de anarchistische strijd - zo is het syndikalisme de beweging van revolutionaire arbeiders die bezettingen doorvoert, slechts een van de vormen van revolutionaire klassenstrijd. Door de arbeiders op basis van de produktie te organiseren, heeft het revolutionaire syndikalisme, zoals alle groepen die op basis van beroep gevormd zijn, geen bepaalde theorie, het heeft geen konsept over de maatschappij, dat beantwoordt aan de ingewikkelde sociale en politieke vragen van de hedendaagse werkelijkheid. Het weerspiegelt altijd de ideologie van diverse politieke groeperingen, voornamelijk van hen, die het meest intensieve basiswerk verrichten.

Onze houding t.a.v. het revolutionair syndikalisme komt voort uit wat er over te zeggen valt. Zonder te proberen om van te voren de vraag op te lossen wat de revolutionaire syndikaten na de revolutie kunnen zijn, of ze de organisatie zullen vormen van de nieuwe produktie, of deze rol zullen overlaten aan de arbeidersraden of fabrieks-comites - nemen we dat de anarchisten actief moeten zijn in het revolutionaire syndikalisme, als een van de vormen van de revolutionaire arbeidersbeweging.

De vraag die echter tegenwoordig gesteld wordt is niet of de anarchisten

wel of niet zouden moeten participeren in het syndikalisme, maar veel meer hoe en naar welk einddoel moet het leiden.

We beschouwen de periode tot nu, toen de anarchisten als individuen en propagandisten in de syndikalistische beweging gingen werken, als een periode van handswerksman-verhoudingen tot de beroepsarbeidersbeweging.

Het anarchosyndikalisme, dat met kracht libertaire ideeën probeert te introduceren in de linkervleugel van het revolutionaire syndikalisme als een middel om anarchistische bonden te creëren, betekent een stap voorwaarts, maar het betekent niet, zoals empirisch is gebleken, dat dit voor het anarcho-syndikalisme noodzakelijk de "anarchisatie" van de vakbeweging impliceert in directe samenhang met de anarchisten buiten deze beweging. Want slechts op basis van zo'n verbinding, kan het revolutionaire vakbondswerk "geanarchiseerd" worden, zodat voorkomen wordt dat er teruggevallen wordt in opportunisme en reformisme.

Wij menen dat, door het syndikalisme te zien als een instrument van de arbeiders, zonder een coherente sociale en politieke theorie en daardoor machteloos om de sociale vraagstukken op te lossen, het de taak is van de anarchisten om een libertaire theorie te ontwikkelen in de basisorganisaties, en dit uit te werken in een libertaire richting, om het om te buigen in een actief wapen voor de sociale revolutie. Het is noodzakelijk om nooit te vergeten dat als de vakbonden geen steun vinden in de anarchistische theorie, ze, of we het leuk vinden of niet, in bepaalde tijden zullen zwenken naar de ideologie van een politieke staatspartij.† (zie noot)

De taak van de anarchisten in de basisorganisaties van de arbeidersbeweging, kan alleen vervuld worden op voorwaarde dat hun werk nauw betrokken en verbonden is met de activiteiten van de anarchistische organisatie buiten de vereniging. Met andere woorden, we moeten in de revolutionaire vakbonden gaan werken als een georganiseerde kracht, verantwoordelijk om in de bond voor de algemene organisatie werk te verrichten, waarbij door de laatste de lijn wordt aangegeven.

Zonder onszelf te beperken tot het creëren van anarchistische vakbonden moeten we proberen theoretische invloed uit te oefenen op alle vakbonden, en in al haar vormen (de IWW, Russische vakbonden). We kunnen dit doel slechts bereiken door te werken in straf georganiseerde anarchistische kollektieven; en nooit in kleine empirische groepen, die geen onderling georganiseerde en theoretische verbinding hebben.

De houding van de anarchisten t.o.v. de vakbonden is als volgt: de anarchistische groepen in de maatschappelijke instellingen, fabrieken en werkplaatsen, die in hun aktie georganiseerd zijn door een algemene anarchistische organisatie, werken met alle energie aan het opbouwen van anarchistische vakbonden, door in de revolutionaire vakbonden de strijd aan te voeren voor de overheersing van de libertaire ideeën.

+++++

 + noot vertaler: waarschijnlijk is dit een verwijzing naar de Franse CGT, de oorspronkelijk syndikalistische vakbonds, die, zoals voorspeld zich splitste tussen de sociaal-demokraten en de kommunisten.

HET KONSTRUKTIEVE GEDEELTEHet Probleem Van De Eerste Dag Van De Sociale Revolutie

Het fundamentele doel van de in strijd staande arbeiderswereld, is het vestigen van een vrije en gelijke kommunistische maatschappij, d.m.v. revolutie, op basis van de stelling " ieder naar zijn kunnen, ieder naar zijn behoeften " .

Deze maatschappij zal echter niet vanzelf komen, maar alleen door middel van een sociale omwenteling. Haar realisatie zal gebeuren door een sociaal revolutionair proces, waarbij de lijn wordt aangegeven door de georganiseerde krachten van de arbeid.

Het is onze taak om deze weg vanaf dit moment aan te geven, en positieve concrete plannen te formuleren waarmee de arbeiders vanaf de eerste dag van de sociale revolutie geconfronteerd worden. Het resultaat hangt dan af van de direkte oplossing hiervan.

Het is vanzelfsprekend dat de opbouw van een nieuwe maatschappij alleen mogelijk zal zijn nadat de arbeiders het burgerlijke kapitalistische systeem en haar vertegenwoordigende instituties overwonnen hebben. Het is onmogelijk om te beginnen met de opbouw van een nieuwe economie en nieuwe sociale verhoudingen terwijl de macht van de staat, dat het regime van de slavernij verdedigt, nog niet is vernietigd, terwijl de arbeiders en boeren de macht over de industriële en agrarische economie, het doel van de revolutie, nog niet in handen hebben.

Daarom is de eerste sociaal-revolutionaire taak, het vernietigen van het staatsgebouw van het kapitalistische systeem; het onteigenen van de machtsmiddelen der bourgeoisie en in het algemeen het ontnemen van de machtsmiddelen aan alle geprivilegieerde elementen; en bovenal, het vestigen van de wil der revolterende arbeiders, die tot uitdrukking komt door de fundamentele thesen van de sociale revolutie. Dit agressieve en destructieve aspect van de revolutie, kan er slechts toe dienen de weg te banen voor de positieve taken die de betekenis en de essentie van de sociale revolutie vormen.

Deze taken zijn als volgt:

1. Het oplossen, in libertair-kommunistische betekenis, van het probleem van de industriële produktie van het land.
2. Een dergelijke oplossing van het agrarische probleem
3. Het oplossen van het konsumptie-probleem

PRODUKTIE

Door rekening te houden met het feit dat de landelijke industrie het resultaat is van de inspanning van verscheidene arbeidersgeneraties, en dat alle branches van de industrie nauw met elkaar verbonden zijn, beschouwen we alle produktie als het produkt van de producenten, een produkt, dat aan alle arbeiders samen behoort, en aan niemand in het bijzonder.

Het produktieve mechanisme van het land is globaal, en behoort tot de gehele werkende klasse. Deze these bepaald het karakter en de vormen

van de nieuwe produktie. Ze wil dus globaal zijn, in de betekenis dat de produktie, geproduceerd door de arbeiders, aan iedereen behoort. Deze produkten, van welke categorie ook, vormen het voorzieningsfonds van de arbeiders, en een ieder die aan de produktie deelneemt, zal krijgen wat hij nodig heeft, op een gelijke basis voor iedereen.

Het nieuwe produktiesysteem zal de bureaucratie en de uitbuiting in al haar vormen, uit de weg ruimen, en in hun plaats de broederlijke samenwerking en arbeiders-solidariteit doorvoeren.

De middenklasse, die in de moderne maatschappij, beniddelende functies uitoefent, zoals kleinhandel enz. moeten evenals de bourgeoisie deelnemen aan de nieuwe produktieopzet en onder dezelfde voorwaarden als de arbeiders. Zoniet dan plaatsen deze klassen zich buiten de arbeids-wereld.

Er zullen geen bazen zijn, ook geen ondernemers, eigenaars, of door de staat aangewezen eigenaars (zoals dit het geval is in de bolsjewistische staat). Het beheer zal in de nieuwe produktiewijze liggen bij de administratie, die speciaal door de arbeiders is opgezet: de arbeiderssovjets (de raden), fabriekscomité's of arbeiderszelfbestuur. Deze organen worden op het nivo van de kommune, districten en tenslotte op basis van het algemeen en federaal produktiebeheer met elkaar verbonden. Omdat dit door de massa opgebouwd wordt, en altijd onder haar controle en invloed staat, kunnen al deze organen konstant vernieuwd en gerealiseerd worden op basis van het idee van zelfbeheer, WERKELIJK zelfbeheer, door de massa's van het volk.

De eerste werkelijke stap op weg naar de verwerkelijking van het libertair kommunisme is: het op elkaar afstemmen van de produktie, waarbij de produkten en de produktiemiddelen aan iedereen behoren, het vervangen van de bureaucratie door het principe van de broederlijke samenwerking, gelijke arbeidsrechten voor iedereen, produktie op basis van arbeiders-kontrole, waarbij de beslissingen door de massa's worden genomen.

KONSUMPTIE

Dit probleem zal zich tijdens de revolutie op twee vlakken laten gelden :

1. Het zoeken naar konsumptie-goederen
2. Hun distributie

Bij de distributie van consumptiegoederen hangt de oplossing vooral af van de beschikbare kwantiteit van produkten, op basis van de produktie-afspraken. (zie noot)

De sociale revolutie houdt zich bezig met de reconstructie van de gehele sociale orde, en verplicht zich om eenieders behoefte te bevredigen. De enige uitzondering is de groep van niet-werkers - zij die weigeren om aan de nieuwe produktie deel te nemen vanwege kontra-revolutionaire redenen. Maar in het algemeen uitgezonderd de laatsgenoemde categorie

-----
 noot vertaler: het is interessant te weten dat deze stukken werden neergeschreven voor het zgn. "5-jarenplan", op een tijdstip, toen er nog niets over socialistische planning (zelfs in de leninistische vorm) gehoord werd.

nensen, wordt de bevrediging van iedereen's behoeften door de algemene reserve van konsumptie-produkten verzekerd. In het geval van onvoldoende goederen worden ze verdeeld volgens het principe van de grootste behoefte d.w.z. in de eerste plaats aan kinderen, invaliden en werkenden.

Een moeilijker probleem is het organiseren van de basis voor de voedselvoorziening; m.a.w. het organiseren van de konsumptie zelf.

Zonder twijfel zullen de borderijen in de eerste dagen van de revolutie niet kunnen voorzien in alle vitale produkten die de bevolking nodig heeft. Tezelfdertijd hebben de boeren een overvloed, waaraan het de steden ontbreekt.

Bij de libertaire kommunisten bestaat er geen twijfel aan de wederzijdse hulp die er bestaat tussen de arbeiders van de steden en het land. Zij menen dat de sociale revolutie alleen verwerkelijkt kan worden door de gemeenschappelijke inspanningen van arbeiders en boeren. Daarom kan het probleem van de konsumptie in de revolutie alleen opgelost worden door de gemeenschappelijke inspanningen van arbeiders en boeren. Daarom kan het probleem van de konsumptie in de sociale revolutie alleen opgelost worden door nauwe revolutionaire samenwerking tussen deze twee categoriën arbeiders.

Om deze samenwerking te realiseren, moet de stedelijke arbeidersklasse, na de macht over de produktie te hebben gegrepen, onmiddellijk voorzien in de behoeften van het land en ernaar streven haar van alle dagelijks-nodige produkten te voorzien, evenals in de behoeften van de kollektieve landbouw. Deze solidariteit van de arbeiders t.o.v. de boeren, zal hen provoceren tot hetzelfde gebaar: tot het produceren van kollektief werk voor de steden.

Arbeiders en boeren-coöperatieven zullen de belangrijkste instituties zijn die de steden en het land van hun eisen om voedsel en ekonomische materialen verzekeren. Later zullen deze coöperatieven verantwoordelijk zijn voor belangrijke en permanente funkties, vooral voor de voorziening van alles wat nodig is voor het ontwikkelen van het ekonomische en sociale leven van de arbeiders en boeren, en ongevormd worden tot permanente organen van de voorziening voor het land en de steden.

Om het probleem van de voorzieningen op te lossen is het het beste dat het proletariaat permanente voorraden opslaat, wat een gunstig en beslissend effect heeft op het resultaat van alle nieuwe produktie.

HET LAND

Wat betreft de agrarische kwestie beschouwen we de werkende boeren, die geen arbeid uitbuiten van anderen - en het in loonarbeid staande proletariaat van het land, als de belangrijkste revolutionaire en kreatieve krachten. Het zal hun taak zijn om de nieuwe distributie van het land op te zetten, zodat het gebruik en de exploitatie van het land op kommunistische principes geregeld wordt.

Evenals de industrie is het land geëxploiteerd en gecultiveerd door generaties arbeiders, het produkt van hun gezamenlijke aktiviteit. Het behoort aan alle werkende mensen en aan niemand in het bijzonder. Omdat het zowel het onvervreembare, als gemeenschappelijke bezit is van de arbeiders,

kan het land nooit worden gekocht of verkocht, evenmin kan het worden verhuurd, het kan daarom niet dienen als een middel om anderen uit te buiten.

het land is eveneens een soort kommunale werkplaats van het volk, waar het gewone volk de dingen produceert die het nodig heeft. Maar het is een soort werkplaats waar iedere arbeider (boer), dankzij zekere historische voorwaarden, eraan gewend geraakt is om dit werk alleen te doen, onafhankelijk van andere producenten. Terwijl in de industrie de kollektieve werkmethode de belangrijkste en enig mogelijke is, is dit in de landbouw niet het geval.

Daarom zal in tegenstelling tot de industriële sector er geen onmiddellijke en komplette oplossing zijn voor de exploitatiemethoden van het land, als dit door de boeren, zonder mogelijkheid tot verkoop of verhuur, wordt overgenomen. In het begin zal er waarschijnlijk zowel kommunale als familie-exploitatie zijn.

Het zullen de revolutionaire boeren zijn die zelf de definitieve vorm van exploitatie en gebruik van het land zullen uitmaken. Druk van buiten af is onmogelijk in deze zaak.

Echter, sinds we menen, dat alleen een kommunistische maatschappij, in wiens naam tenslotte de revolutie zal worden gemaakt, de arbeiders bevrijdt van hun slavernij en uitbuiting, en hen complete vrijheid en gelijkheid geeft; en sinds de boeren de overweldigende meerderheid van de bevolking uitmaken (vert.: ten tijde van dit artikel was dit in Rusland bijna 85 %) en daaruit volgend dat het agrarische regime dat ze vestigen de beslissende factor in het lot van de revolutie zal zijn; en tenslotte, sinds een agrarische privé-ekonomie, evenals de privé-industrie, leidt tot commercie, accumulatie, privé-eigendom en het herstel van het kapitaal - moet het onze plicht zijn om al het mogelijke te doen om de agrarische kwestie op een kollektieve manier op te lossen.

Om dit te bereiken moeten we van nu af aan een energieke propaganda ontwikkelen onder de boeren ten gunste van een kollektieve agrarische ekonomie.

De oprichting van een specifieke libertaire boerenbond zal deze taak wellicht vergemakkelijken.

In dit perspectief is de technische vooruitgang van enorm groot belang, omdat het de evolutie van de landbouw en eveneens de verwerkelijking van het kommunisme in de steden vergemakkelijkt, vooral wat betreft de industrie. Als de industrie-arbeiders in hun relaties tot de boeren, niet individueel of in gescheiden groepen handelen, maar als een kommunistisch kollektief dat alle takken van de industrie omvat; daarbij opgeteld dat ze zich bewust zouden zijn van de behoeften van het platteland en tegelijkertijd ieder dorp voorzien van de dagelijks nodige materialen, zoals gereedschap en machines voor de kollektieve exploitatie van het land, dan zal dit de boeren sturen naar een kommunistische landbouw.

DE VERDEDIGING VAN DE REVOLUTIE

De vragen met betrekking tot de verdediging van de revolutie, staan eveneens in direkt verband met de problemen van de "eerste dag". De meest gelukkige oplossing voor de verdediging van de revolutie is het goed

is het goed weten op te lossen van haar voornaamste problemen, de organisatie van : de Produktie, de Consumptie en het Land. Als deze problemen juist worden opgelost, zal geen enkele kontra-revolutionair in staat zijn om de vrije arbeidersnaatschappij te veranderen of uit haar evenwicht te brengen. Niettemin zullen de arbeiders een harde strijd te voeren krijgen tegen de vijanden van de revolutie, om hun konkreet bestaan te handhaven.

De sociale revolutie, die de privileges en het bestaan van niet-werkende klassen in de naatschappij bedreigt, zal onvermijdelijk een wanhopig verzet provoceren tegen deze klassen, die de vorm zal aannemen van een hevige burgeroorlog.

Hoe succesvol de eerste stappen van de arbeiders in het begin van de revolutie ook mogen zijn, de heersende klasse zal een enorme capaciteit in zich dragen om lange tijd verzet te bieden. Gedurende verscheidene jaren zullen ze een offensief ontketenen tegen de revolutie, om te proberen de nacht en de privileges, die hen ontnomen werden, te heroveren.

Een groot leger, militaire taktieken, strategiën en technieken; kapitaal - alles zal er tegenaan gesmeten worden om de overwinnende arbeiders te verslaan.

Om de resultaten van de revolutie te beschermen, moeten de arbeiders verdedigingsorganen van de revolutie kreëren, die de reaktionaire aanvallen kunnen weerstaan met een gevechtskracht, die op deze taak berekend is. Op de eerste dag van de revolutie zal deze strijdeenheid door alle gewapende boeren worden gevormd. Maar deze spontane gewapende kracht zal alleen tijdens de eerste dagen van waarde zijn, voordat de burgeroorlog haar hoogtepunt bereikt en de twee partijen in de strijd geregelde militaire organisaties hebben gevormd.

In de sociale revolutie is het meest kritieke moment niet het onderdrukken van de autoriteit, maar de daaropvolgende periode, wanneer de krachten van het verslagen regime een algemene aanval opzetten tegen de arbeiders, en wanneer een zaak is van het beschermen van de resultaten.

Het duidelijke karakter van dit offensief, zoals de techniek en de ontwikkeling van de burgeroorlog, zal de arbeiders verplichten om bepaalde militaire contingenten op te richten. De essentie en de fundamentele inhoud van deze formaties moet van tevoren worden beslist.

De staatsmethode met betrekking tot het organiseren van militaire arbeiders-krachten, of met andere woorden het principe van een staatsleger gebaseerd op verplichte militaire dienst, wijzen we af, omdat we de staats en autoritaire regeringsmethode afwijzen. Overeenkomstig met de fundamentele posities van het libertair kommunisme, moet het principe van de vrijwillige dienst de basis van de militaire formaties van de arbeiders zijn. De detachementen van opstandige partizanen, arbeiders en boeren, die de militaire akties in de russische revolutie leidden, kunnen als voorbeeld van zulke formaties worden gezien.

Echter "vrijwillige dienst" en partizanen-akties moeten niet in de nauwe betekenis van het woord begrepen worden. Dat wil zeggen als een strijd van arbeiders en boeren tegen een lokale vijand, ongekoördineerd door een algemeen plan van akties, en waarbij ieder voor zijn eigen verantwoording en risico handelt. De akties en de taktiek van de partizanen moeten, in de periode van hun volledige ontwikkeling geleid worden door een algemene revolutionaire strategie.

Zoals oorlogen, kan de burgeroorlog door de arbeiders niet met succes gevoerd worden, tenzij ze de twee fundamentele principes van militaire actie toepast: eenheid in optreden en eenheid van commando. Het meest kritieke ogenblik van de revolutie komt als de bourgeoisie met georganiseerde kracht tegen de revolutie optreedt. Dit kritieke moment verplicht de arbeiders om deze principes van militaire strategie aan te nemen.

Dus, met het oog op de behoefte van een militaire strategie en vanwege de strategie van de contra-revolutie, moeten de gewapende krachten van de revolutie onvermijdelijk gebaseerd zijn een algemeen revolutionair leger met een algemeen commando voor actie-plannen.

De volgende principes vormen de basis van dit leger:

- A) HET KLASSEKARAKTER VAN HET LEGER
- B) VRIJWILLIGE DIENST (alle dwang zal voor het verdedigingswerk van de revolutie uitgesloten zijn)
- C) VRIJE REVOLUTIONAIRE DISCIPLINE (zelfdiscipline)
Vrijwillige dienst en zelfdiscipline zijn perfect te combineren, en geeft aan het revolutionaire leger een groter en beter moreel dan aan welk staatsleger ook.
- D) DE TOTALE ONDERGESCHIKTHEID VAN HET REVOLUTIONAIRE LEGER T.O.V. DE MASSA VAN ARBEIDERS EN BOEREN
Zoals deze door de arbeiders en boerenorganisaties van gehele land vertegenwoordigd worden en waarbij de massa's de sectoren van het economische en sociale leven opzetten en controleren.

Met andere woorden het orgaan voor de verdediging van de revolutie, verantwoordelijk voor het bestrijden van de kontra-revolutie, zowel op het militaire front als op het binnenlandse front (tegen konplotten van de bourgeoisie; voorbereidingen van kontra-revolutionaire acties) zal geheel onder de bevoegdheid staan van de producenten-organisaties van arbeiders en boeren, waaraan het zich zal onderwerpen; waarvan het haar POLITIEKE lijn zal ontvangen.

Opmerking : OMDAT HET AANGEVOERD WORDT MET DUIDELIJKE LIBERTAIRE KOMMUNISTISCHE PRINCIPES, MOET HET LEGER ZEELF NIET ALS EEN PRINCIPEZAAK BESCHOUWD WORDEN. HET IS SLECHTS DE KONSEKVENTIE VAN DE MILITAIRE STRATEGIE IN DE REVOLUTIE; EEN STRATEGISCHE MAATREGEL WAARTOE DE ARBEIDERS DOOR HET PROCES VAN DE BURGEROORLOG WORDEN GEDWONGEN. MAAR DEZE MAATREGEL MOET NU AANDACHT KRIJGEN. ZE MOET AANDACHTIG BESTUDEERD WORDEN, OPDAT ONHERSTELBARE FOUTEN BIJ DE BESCHERMING VAN DE REVOLUTIE WORDEN VERMEEDEN, WANT EEN TERUGSLAG IN DE BURGEROORLOG ZOU EEN FATAAL RESULTAAT VOOR DE GEHELE SOCIALE REVOLUTIE KUNNEN HEBBEN.

+++++

HET ORGANISATORIESE GEDEELTEDe Prinsipes Van De Anarchistische Organisatie.

De algemene konstruktieve positieve posities zoals deze zoëven werd gesteld vormen het organisatieplatform van de revolutionaire anarchistiese krachten.

Dit platform, dat een bepaalde taktiese en teoretiese lijn aangeeft, bevat een minimumthesen, waarop de militanten van de georganiseerde anarchistiese beweging zich moet organiseren.

Het is onze taak om de krachtige elementen van de anarchistiese beweging in een algemene aktieve organisatie op permanente basis te groeperen: de algemene anarchistiese bond. De krachten van alle anarchistiese militanten moeten gericht zijn op het tot stand komen van deze organisatie.

De fundamentele principes van een Algemeen Anarchistische Bond zouden als volgt moeten zijn:

1) TEORETIESE EENHEID

De theorie vertegenwoordigt de kracht die de aktiviteiten van personen en organisaties langs een bepaald pad naar een duidelijk doel leidt. Natuurlijk moet dit doel voor alle personen en organisaties die tot de algemene bond behoren gemeenschappelijk zijn. Alle akties van de algemene bond, moeten tot in details in volledige overeenstemming zijn met de teoretiese principes van de bond.

2) TAKTIESE EENHEID OF KOLLEKTIEVE AKTIE

Op dezelfde manier moeten de taktiese methoden van de personen en groepen van de bond dezelfde zijn, dwz. in overeenstemming met de anderen en de algemene theorie en taktiek van de bond.

Een algemene taktiese lijn in de beweging is van beslissend belang voor het bestaan van de organisatie en de gehele beweging; het ruimt de fatale gevolgen van verscheidene tegenstrijdige taktieken uit de dweg; het konsenteert alle krachten van de beweging en het geeft aan de beweging een gemeenschappelijke lijn die naar een duidelijk objekt leidt.

3) KOLLEKTIEVE VERANTWOORDELIJKHEID

De praxis van individuele verantwoordelijkheid moet in de basisorganisaties van de anarchistiese beweging beslist worden afgekeurd+verworpen worden.

Het revolutionaire leven, is zowel politiek als sociaal van nature kollektief. Op dit vlak kunnen de sociaal revolutionaire aktiviteiten niet gebaseerd zijn op de persoonlijke verantwoordelijkheid van individuele militanten.

Het uitvoerende orgaan van de algemene anarchistische beweging, de anarchistische bond, neemt een vastberaden houding aan tegenover onverantwoordelijk individualisme, en introduceert in haar basisorganisaties het PRINCIPE VAN KOLLEKTIEVE VERANTWOORDELIJKHEID : de gehele bond zal verantwoordelijk zijn voor de politieke en revolutionaire aktiviteiten van ieder lid; op dezelfde manier zal ieder lid verantwoordelijk zijn voor de politieke en revolutionaire aktiviteiten van de bond als geheel.

4) HET FEDERALISME

Het anarchisme heeft centralistische organisaties, zowel op het vlak van het sociale leven van de massa, als in haar politieke akties afgevoerd. Het centralistische systeem rekent op de vermindering van de kritische benadering, initiatieven en onafhankelijkheid van ieder

individu en op de blinde ondergeschiktheid van de massa's ten aanzien van het " centrum ". De natuurlijke en onvernijdelijke gevolgen van dit systeem, zijn de slavernij en mechanisatie van het sociale leven en haar organisaties.

Tegenover het federalisme stelt en verdedigt het anarchisme het principe van het FEDERALISME, dat de onafhankelijkheid en de initiatieven van de individuen en de organisaties in overeenstemming brengt, in dienst van de gemeenschappelijke zaak.

Met behoud van volledige vrijheid van het individu en een koppeling aan de verzorging van de gemeenschappelijke behoeften, verleent het federalisme de beste ontplooiingskansen voor ieder individu.

Met federalistische principe is door de anarchisten echter vaak vervormd : te vaak wordt hier namelijk onder verstaan het recht om "zichzelf uit te leven", zonder zich enige rekenschap af te leggen van de gevolgen voor de organisatie.

Deze misinterpretatie heeft onze beweging in het verleden parten gespeeld. Het is hoog tijd dat hier een eind aan wordt gemaakt.

Federalisme onderstreept de vrijwillig aangegane overeenkomst van individuen en organisaties om gezamenlijk naar een gemeenschappelijk doel te streven.

Zulk een overeenkomst en de hierop gebaseerde federatie, zal echter alleen werkelijkheid worden als alle participanten de door hen op zich genomen taken volbrengen overeenkomstig de gezamenlijk genoemen beslissingen.

In sociale projecten en in sociaalgerichte activiteiten, kahoe uitgestrekt de federalistische basis waarop dit geschiedt ook is, zijn rechten altijd gebonden aan verplichtingen, zoals er ook geen beslissingen genomen kunnen worden zonder dat zij worden uitgevoerd. Dit geldt te meer in een anarchistische organisatie welke claimt slechts taken op zich te nemen die gericht zijn op de werkers en hun sociale revolutie.

Hieruit volgt dat de federalistische vorm van anarchistische organisatie, niet alleen de rechten van haar leden zoals onafhankelijkheid, vrije meningsuiting, individuele vrijheid en initiatief en dergelijke, moet voorstaan, maar ook van elk lid eist

dat vastgestelde organisatorische plichten worden verricht en daarvan de rigoreuze uitvoering eist, net zoals zij ook de uitvoering eist van gezamenlijk genoemen beslissingen.

Allén onder dergelijke voorwaarden is het mogelijk dat federalistische principe levensvatbaar is, zodat de anarchistische organisatie kan functioneren. Het idee van een Algemene Anarchistische Bond brengt ons de problemen welke samenhangen met de coördinatie en het overlappen van elkaars activiteiten onder de aandacht.

Iedere organisatie welke deel uitmaakt van een dergelijke bond, vertegenwoordigt een vitaal onderdeel van het gemeenschappelijk organisme. Ieder onderdeel behoort zijn eigen secretariaat te hebben, teneinde de uitvoering en de theoretische begeleiding van het politieke en praktische werk van de organisatie mogelijk te maken.

Teneinde de coördinatie van de activiteiten van de tot het verbond behorende organisaties mogelijk te maken, moet een speciaal lichaam in het leven geroepen worden : het uitvoerend-komite van het verbond. Dit comite zal de volgende functies omvatten: de uitvoering van het de door het verbond genomen en aan haar toebedeelde beslissingen; de theoretische en organisatorische toetsing van de activiteiten van de verschillende aangesloten organisaties, aan de theoretische stellingname van het verbond en de door het verbond voorgestane taktiek; het doorgeven van informatie over de algemene stand van zaken in het verbond; het behouden van werken de en organisatorische banden tussen de leden van het verbond; alsmede die met andere organisaties.

De rechten, verantwoordelijkheden en praktische taken van het uitvoerend komite worden vastgesteld door het verbonds-kongres.

De Algemene Anarchistische Bond heeft en duidelijk en welomschreven doel. Omwille van het slagen van de sociale revolutie, moet het bovenal gericht zijn op het aantrekken en verenigen van de meest kritische elementen onder de arbeiders en boeren.

Aangezien zij de sociale revolutie propageert, en bovendien een anti-autoritaire organisatie is welke een klasseloze maatschappij voorstaat, steunt de Algemene Anarchistische Bond zowel op de boeren als op de arbeidersklasse van de maatschappij . Zij zal de emancipatie van deze twee klassen benadrukken.

De Algemene Anarchistische Bond met betrekking to de vakverenigingen en de stedelijke revolutionaire organisaties alles in het werk stellen om hun voorhoede en theoretische leider te zijn.

Het zal hetzelfde doen met betrekking tot de uitgebuide boerenbevolking. Analooq aan de rol van de kritische vakbeweging zal het verbond streven naar de verwezenlijking van een netwerk van economisch gerichte revolutionaire organisaties, en bovendien zal zij streven naar de oprichting van een boerenvakbeweging, gebaseerd op de anti-autoritaire principes.

Ontsprongen aan de basis van de arbeidende klasse, behoort het algemeen verbond deel te nemen aan al de uitingsvormen van deze klasse waarbij zij bij iedere gelegenheid solidariteit, aktie en dergelijke zal verbreiden.

Alleen op deze manier kan het haar taken, haar theoretische en historische plaats in de sociale revolutie vervullen en de GEORGANISEERDE VOORHOEDE van het vrijmakingsproces worden.

+++++

ACD	1.132 077
datum	19 MAART 1973
CO	
b.	<i>[Handwritten signature]</i>

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: <i>BFA - BOD/p</i>		Bijlage(n):	
Afschr.:		BO:	
Datum ontmoeting	Datum rapport	Volgno. Inf. rapp.	Evaluatie
		483/1	

Betreft: F.I.S.-avond gehouden in de Brakke GROND te Amsterdam dd. 9-3-73.

Aanwezig waren + 70 personen, waaronder

De avond werd geopend met het verhaal van een Portugees, die in zeer gebrekkig Nederlands iets trachtte duidelijk te maken over de Portugese Rode Hulp.

Vervolgens nam *[naam]* het woord en vertelde dat de twee Duitse anarchisten, die deze avond zouden opluisteren met hun verhaal, niet op de afgesproken tijd (19.30 uur) op zijn adres waren verschenen, ondanks het feit dat hij hen een plattegrond met aanwijzingen had verschaft.

Hierna nam *[naam]* het woord en hield een betoog waarin hij vooral het politie geweld hier te lande schetste. Met name noemde hij de kwestie van *[naam]*. Hij zei, dat hij de politie wel degelijk in staat achtte de zaken gearrangeerd te hebben teneinde De Rode Jeugd in een kwaad daglicht te stellen. Ook achtte hij ze zeker in staat i.v.m. de bewijsvoering, niet te schromen falsificaties aan te brengen. Dat de ontwikkelingen binnen het politiekorps een bedenkelijke kant uitgaan, blijkt volgens hem onder andere uit de oprichting van terreur-brigades en speciaal opgeleide lange afstand schutters. Inleider onthield zich echter wel van concrete uitlatingen.

Op een vraag of de politie hier te lande als corrupt bestempeld mag worden, gaf hij dan ook een zeer ontwijkend antwoord.

Na zijn betoog volgde de pauze.

Na de pauze bleek, dat de twee Duitsers toch gearriveerd waren.

De twee Duitsers hadden hun betoog volledig op papier staan en gaven, nauwelijks verstaanbaar, een gedegen ideologisch verhaal ten beste.

Wat ook in hun verhaal naar voren kwam was het zich hevig afzetten tegen de toenemende "terreur" van de reactie.

In het kader van het politie geweld werd gesteld, dat het herhaalde malen is voorgekomen dat politiemensen doelbewust kameraden neerschoten. De enige mogelijkheid om aan het toenemende politie geweld het hoofd te

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

VERVOLGBLAD Nr. 1.

Bij ~~operatie~~-/inf. rapport nr. 483/1

bieden was volgens de duitsse inleiders een breed front vormen, internationaal, en de slechtoffers van het geweld juridisch en financieel zo veel mogelijk te steunen.